

"Danferen"

et halvpaentificeret Nyheds- og Oplysningsskrift for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LITH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

"Danferen" udsender hver Tirsdag en Arbejde Side pr. Uge. Abonnementspris: \$1.00. Bindingspris: \$2.00. Bladet betales i Forud.

Bestilling. Betaling. Adresserendringer og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LITH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: M. M. Andersen. Alle Bidrag til "Danferen" indsendes: Adressen: Redaktionskontoret og Artikler af enhver Art, bedes adresseret: M. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uoverensstemmelser ved Modtagelsen bedes man skrive til det hellige Postkabinets. Skulde det ikke blive ret, bedes man henvende sig til "Danferen"s Kontor.

Naar Betalinger henvender sig til Rolf, der oavertener i Bladet, enten for at lade dem eller for at lade Oplysningerne om det averterede, bedes de altid omtale, at de lade Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Vor Kirkes og vort Lands Fremtid.

II. Landets Stilling, religiøs og moralsk set.

Det er altsaa vor Fordomsret, at vi er her for at blive her. Vor Slægt vil blive Amerikanere. Dens Fremtid er her.

Saa er det rimeligt, at vi ser os om og orienterer os i vort nye Hjem. Det er ikke Landets materielle Stilling, vi her vil tænke om. Det er Livets religiøse og moralske Side, der særlig interesserer os.

Det materielle Velvære kan vi ikke nøjes med. Guds gave det er Menneske, om han vandt den ganste Verden, men tog Skade paa sin Sjæl.

Dette gælder for baade det nærværende Liv og for det tilkommende. "Livet er mere end Maden."

Da for Næsten — den religiøse og moralske Tilstand i et Land har ogsaa sin store Betydning for det materielle Velvære.

Som det moralske Niveau sænkes eller hæves i et Land, vil tilmælt Velvære i Reglen følge. Moralisk Degeneration leder til Forarmelse.

Landets religiøse Stilling har for kort Tid været drøftet her i Bladet fra noget forskellige Synspunkter, saa vi her kan fatte os fort.

Man har spurgt, om dette Land er et kristent Land eller ikke. Saadan kan der spørges, netop fordi der er det, som peger i den ene Retning, og andet, der peger i modsat Retning.

Her er Frihed for Kristendommen, som her overhovedet er fri Religionsøvelse. Ethvert Menneske har Frihed til at tænke om Religion eller sit Gudsforhold, som det vil. Vi har Frihed til at dyrke Gud efter vor egen Overbevisning. Ingen har Lov til at forfølge nogen for hans Religions Skuld.

Følgen deraf er, at der findes Repræsentanter for de forskellige religiøse Bødefølelser mellem hinanden, Lutheranere, Reformerte, Katolikker, et Utal af Sætker saavel som ogsaa Jødiske og hedenske Religionsfølelser.

En bekendt dansk Mand sagde for flere Aar siden, at "Amerika netop var et Eksempel paa, som Forholdene ikke skulde være."

Selv om vi vilde indrømme, at han havde Ret i denne sin Paastand, saa er Stillingen alligevel, som den er, og derefter maa vi rette os.

Vi kan saa glæde os over, at vi har ligesaa stor Frihed og Ret til at have den Overbevisning, som nogen anden har til at have sin. Og saa er det for svært et Spørgsmaal, om Sandheden ikke er allestedt kjent med at have Anledning til at vise sin egen Kraft.

Men Stillingen maa ses fra en anden Side.

Det er ikke alene de religiøse Men-

nesker, der har Frihed. Det er lige saa godt de ifferreligiøse — Bantro, Britenker, Agnostikere o.s.v. Og Regeringen er jo grundlovsmaessigt ikke-religiøs. Personerne kan være religiøse, de kan være kristne, men de kan ogsaa være det modsatte.

Men Hovedsagen er, at alt, hvad Regeringen behøver sig med, nødvendigt er og maa være ikke-religiøs, ikke-kristelig. Misfortaa ikke. Vi mener ikke modsat religiøs eller kristelig, men at Regeringen som saadan ikke kan tage religiøse eller kristelige hensyn.

Betydningen deraf viser sig tydeligt paa Skolens, Oprettelse og Oplysningens Omraade. Staten kan ikke være ligeegyldig for sine Borgers Oplysning. Den maa oprette og underholde baade Almueskoler, Normalskoler og Universiteter.

Men alle disse Skoler, netop fordi de er Statsindretninger, er med Nødvendighed ikke-kristelige, ikke-religiøse.

Dette maa tages med i Betragtning ved Siden af Religionsfriheden, naar Taler er om Landets Stilling i religiøs Henseende.

Og naar Taler saa er om Moral, ja da er det jo klart, at den fordres i alt, som Regeringen har med at gøre.

Der fordres Moral af Embedsmænd, baade i Civiltjenesten og i Militærtjenesten, saavel som af Lærere.

Men her følger det atter med Nødvendighed, at den Moral, man fordrer og forlanger at have, den er ikke-kristelig.

Mærkeligt nok, at Guds Navn medtages ved Edsafsættelse, Embeds og anden Ed. Det tyder paa et religiøst Moment i Moralens.

Men hvordan gaar det saa med Sværelsen af Moralens? Det er et Spørgsmaal, som ikke er let at bevare, om det i det hele taget er muligt.

Det vilde være let nok at paavise moralske Brud paa de forskellige Omraader. Vore Fængsler er alene Bevis nok i den Retning.

Men det er, naar der skal gøres Sammenligning enten med vort eget Lands Fortid eller med Tilstanden i andre Lande, at Uanseligheden opstaar.

Men saadan Sammenligning behøves da heller ikke. Det er tilstrækkeligt at pege paa — dels de moralske Brud, der virkelig foreligger, dem, vi ser alle Begre, dem, vi læser om i snart sagt enhver Avis, og saa den Uanseligtskab, at den Moral, som Staten ifølge Grundloven kan fordrer og forlanger at have, den er ikke-kristelig.

Den femte Bøn.

I „D.N.“ af 2. April har en Næstveder over Pseudonymet N o m e n N e m o givet en Forklaring over det femte Bud.

Jeg vil helst ikke skrive med nogen, som ikke opbygger sit virkelige Navnmen af to Grunde maa jeg gøre det her.

For det første er Forklaringen ensidig.

For det andet burde en saadan Artikel aldrig komme frem over et Pseudonym. Den 5te Bøn bestaar jo af to Delle.

Artiklen handler næsten udelukkende om den ene. Og det er ikke den, som Herren har sat først.

Derfor er den ensidig.

Ved at give os denne Bøn vil Herren jo lære os to Ting. For det første at bede eller søge om Tilgivelse. For det andet selv af Hjertet at tilgive.

Og det, som falder vanskeligt for de fleste, er vistnok dette at komme til Erkendelse af sin egen Skyld, saa at der virkelig bliver en Sagen efter Tilgivelse.

Saad det andet Punkt angaar, da henvender „Nomen Nemo“ sig jo til den enkelte Kirken. Men en Kirken kan ikke med en god Samvittighed opgive eller forlænge den Bødefølelse, som Kirken har fulgt i mange Aar, og som paa dette Punkt stemmer overens med andre protestantiske Overfølelser, blot fordi en Mand, som han ikke kender, skriver, at en anden Mand har sagt, at der staar noget andet i Grundteksten.

Men „Nomen Nemo“ opbygger ikke

sin Autoritet eller beviser Næstvederens af hans Overfølelse.

Hvem er Nomen Nemo? Hvem er „den lærde Mand“? D n e n .

Anmærkning til ovenstaende. — Næstveder (og saa anonyme, men sikkert velmenende) Forfatter har vistnok misforstaaet i det mindste den 5te Bøn i Jaderens, som han skriver imod. Vi skal straks gøre opmærksom paa, at hvad der gaar i Bladet anonymt, det maa man holde sig udenfor. Det var vi os ogsaa bevidst, da vi optog Artiklen, „Medelig, abjort Tilgivelse.“ Derfor vil vi her sige, hvorledes vi forstod den.

Det falder os ikke at nævne ind, at Forfatteren tænkte paa at kritisere vor autoriserede danske Overfølelse af den 5. Bøn i Jaderens. Men hvad han, efter vor Forstaelse, vilde, det var at indføre, hvad der saar i Overførten. Den egentlige Bøn: „Forlad os vor Skyld,“ var hans Fordomsret, og saa vilde han sige, at hvis vi vil vente, at denne Bøn skal høres, saa maa der være „redelig, absolut Tilgivelse“ fra vor Side.

Han anførte saa rimeligvis „den lærde Mand"s Udagn for at lægge stærkere Bægt paa den redelige, absolute Tilgivelse. Forfatteren anførte ogsaa Grundtekstens Ord efter Matthæus, men det strøg vi, fordi vi mente, at der var saa, som forstod det. Men Ordet hos Matth., der er oversat ved „forlade“ er i hvert Fald ikke en Kritis, men en Fordomsform. Men det skal vi ikke indlade os videre paa her. Vi mener, at ogsaa Næstvederformen „forlade“ fordrer redelig, absolut Tilgivelse. Det forstod vi da ogsaa, at Forfatteren mente. Men om det skulde være forfarligt at oversætte „forlade“ eller „forlod“, saa bliver det end mere indvirkende, at Guds Forladelse abjort kræver, at vi forlade de andre Skyldere. Og det kan nok trænge til at blive sagt med al mulig Bægt. Derfor var Red. glad ved Artiklen „Medelig, absolut Tilgivelse“ og optog den uden mindste Betænkelighed.

Fra det hellige Land.

Af Jens Digen.

(Fortsat.)

Tæt ved Antonio Borgen har Jøderne deres Klagenur. Her kommer de hver Dag for at græde, men særlig om Jøredagen henimod Aften er der en stor Tilstrømning. Spillemænd og Klagenur har ved Sørgemuren! Mand, Kvinder og Børn jamrer og hyler her ganste højt, ja, de kysser endog Murens Stene, saa disse sidste er bleven helt glatte.

Jeg sidder ensom og maa græde med. „Al, Jehova, besøg dit Folk! Israel sørges. Oh, om det kendte sin Bødefølelse!“

Jeg gaar videre til Bethesda Dam. Vejen gaar gennem Kirken St. Anns, der tilhører de latin-katolske. Her er der igen de samme glimrende Lys og Altere som i Gravkirken. Gemmen en lille vespøjet Søve gaar min Gang, og en Minst, som taler udmærket Engelsk, ledsager mig omkring. Bethesda Dam er dybt ned, hvorfor vi maa sige ned af mange Trappetrin. Sporene af de fem Væggene findes der endnu. Dammen er langagtig og vanskeligt at komme ned til. Ved Siden af denne Dam er der en anden Dam, hvor Vandet vist var 10 Fod højere, men af alt det, der fortælles, er man ikke klar over, hvad det er sandt, og hvad det ikke er. Et Par Postkort, som jeg købte af Munken, bestalte jeg godt.

Gaar man lidt til Vest, kommer man til Kirken Ecce Homo, som ifølge Fortællinger skal have staet i Forbindelse med Dommeralen, hvor Tornekroningen fandt Sted. Saa gaar vi ud paa Smerternes Vej for Sorens Mand (Via Dolorosa).

Efter endnu et Besøg i den hellige Sted, gaar vi ud til Sions Høje. Anden for Muren paa S. B. har Armenierne bygget en stor Kirke til Minde om Apostelen Jakob, som skal ligge begravet her under Alteret. Stillebende afrydes her nu og da ved en, som kommer for at holde Bøn. Tæt ved Kirken har Armenierne bygget et Hjem for Pilegrimsme, hvilket kan rumme en ca. 8.000. Hvor Kaifas Hus siges at have været,

har Armenierne ligeledes bygget en Kirke. I den først omtalte kirke hænges der et Billede, som forestiller Dommedag, i den anden Kirke ser man et Billede, der skal udtrykke Peters Fornegtelse.

Men for Muren er de toffe Katolikker i Færd med at opføre en mægtig Kirke, der kommer til at rage højt op over de andre Kirker.

Det mærkeligste her er dog David, Israels Konges Grav. Underligt er det at jaa ved Graven af den Mand, som var Manden efter Guds Sjerte. Gam, som var stor som Kriger, Konge og Digter, stor i Erfaring og som næsten ingen — stor i Sønd; men han var stor i sin Sorg over Sunden, stor i sin Glæde over Guds Naade og Velgøerter.

Tæt ved Davids Grav paa Gaard man, at Jesus spiste Paaskelammet med sine Disciple og indføjede den hellige Nadvere. I Nærheden af dette Sted har Apostelen Nikolas og her holdt Peters sin grubende Pinseprediken. Den protestantiske Kirkegaard ligger ogsaa her paa Sions Høje, den er borte fra Armenien, og Gravens Stilhed mærker man. Vlandt Gravene lægger jeg Mærke til Biskop Sobots Grav samt den danske Jødemissionær Nikolajens Grav. Ilden for Staden ligger Grif Egogods Dronning begraved. Men jeg maa bort fra Sions Høje og fra hans Levninger, der hviler her, som om hvem det engang blev sagt: „Sag saa Bethlehemiteren Jsa'i Søn, han forstaar at lege og er værdig til Strid, en Krigsmand og forstandig i Ord, en Mand, som er delig af Skikkelse, og Herren er med ham.“ (1 Sam. 16, 18).

Gehejme ane.

Der er vel ingen af Guds Børn, der er kommen lidt frem paa Vejen, der ikke ofte i Aanden følger vor Drejer ind i Gethemane Have og dea ser hans Sjæleangst, hans Kamp og Blodspid. Til denne Have var det, jeg den første Morgen vendte mine Skridt. Vejen gaar forbi Damaskus- og St. Stefan's Porte, hvor den drejer lidt til venstre ned

er den dybe Dalen til Gethemane Dalen. Paa denne Vej kan du altid være sikker paa at møde de spædskede blinde, som de almindelig er, de raaber med deres høje Stemmene: „Bakkis!“ Efter at vi er kommen over Bækken og ned lige over for den gyldne Port, er vi ved Gethemane. Her er No og Stilhed; Haven er iffe stor maafto til Nærs Land, den er omgivet af en høj Stenmur, hvad alle Steder i Jerusalem er, der er kun en lille lav Dør at gaa ind ad, du maa bøje din Hov for at komme ind. Det er for mig den skønneste Plads ved Jerusalem; thi medens man alle andre Steder fortrylles ved Mennesker og deres Gæringer, saa er her No. Hvor passende et Sted for Franciskanerne, som i mere end 600 Aar har bevogtet dette Sted. Indenfor Muren er 2 eller 3 Aften er der et Jerngitter; selve Haven er holdt godt i Stand, overalt beplantet med dejlige Blomster, men den skønneste Prydelser er 8 gamle arvdige Oliventræer, som er de ældste, der findes nogen Steder. Oliventræer kan blive meget gamle; under disse i Haven eller under deres Forfødder Snygge vor det, at Præsteren Knælede, eller i alt Fald ganste nær her, ved at han strød saa Sveden kaldt som Blodsdråber til Jorden. Her var det, at Disciplene sov, her var det, at Judas forraaede ham, her blev hans uskyldige Hænder bundne af de raa Stridsmænd. Dyrebare Minde her er det let at bede og at takke. Staden lige ved giver Anledning til at bede om meget, — rundt om paa Baggene er der Billeder af Lidselseshistorien, der ere ganste tilfaldende og svarende til Stedets Navn. Her saa jeg det mest lidende Udtryk af Smerte i Jesu Mågn, jeg nogen Sinde har set paa et Billede, meget vil jeg vel glæmme af hvad jeg saa, men hint Billede og Havn skal jeg aldrig glæmme. Tæt ved Gethemane Vi for Dalen findes den hellige Jomfrus Grav. Her skoldes Tarer af Pilegrimsme for at holde Andagt, 50 Trappetrin fører ned, det blev ganste varmt, man vides her Marias Grav samt Josef's Selgenstrin, men der er saa meget Dangel Dangel saa meget paabegyret af Guld og Sølv og saa megen Afgudsdyrkelse, at jeg vendte mig bort

derfra, min Bibel fortalte mig inter herom. Vaade Græfere, Mynsinier, Armenier og Russelmand hængter dette Sted til Bøn. Selve den dejlige Dal er bebovet med Oliven-træer. Suler er der alle Begre. Paa Vejen tilbage mødte vi en græsk Lyskare, Laaget til Kirken var vort foran. Den døde, en ældre Mand, laa i den aabne Grube, saa alle kunde se ham; man sang hele Vejen til man kom til Graven.

Vondens Paaskeloft

(Sluttet.)

„Gaha! Jyren sætter mig Stolen for Døren! For min Skyld kan du drage af Sted straks, om du vil; thi herind kommer Anna ikke. Saadan en Dulle, der kun kan jys og brodere og ikke kender en Dø fra en Levepølse Hun skulde regere her! Nej Tak! — En Rige, som hverken har Rivmod eller Rivskraft! Nej! I min Ungdom var det anderledes, da var Rigerne stærke og modige. Da gift de ved Paasketid og St. Hans med Karlene op paa Sjene og tændte Blus og var ikke bange for med Karlene i Haanden at springe igennem Flamme. Gaha — Jeg vilde se din Snylige gøre det! Nej, saadan en Hare vilde nok være bange for at saa sin fine Hud tilrøget!“

„Fader, du ved, at Anna ved sine flittige Hænder Arbejde tjener Brødet til sig og sine. Sult paa hendes gamle, blinde Fader. Men Gud vil nok gengælde hende og give hende Lykke og Tilfredshed.“

„Nu er det nok“, afbrød Faderen ham og pegede paa Døren, „gaa din Vej med samt din Prædiken. Jeg har faaet tilstrækkeligt af den Slags i Kirken i Dag.“

Den unge Mand rejste sig roligt, saa ind ad Døren til sin sovende Moder og gif saa ud. Faderen hørte ham gaa op ad den kvirkende Trappetil til den lille Loftsværelse.

Lorenzen havde set saa underligt paa Sønnen, idet han gif.

„Næ, er det nok“, mumlede han, „det er som jeg ser og taler med Kristine, naar jeg kommer i Disput med ham.“

Han stittede sit Hoved i de store Hænder. — Gled det sidste Aars Dølevelser stod klart for ham:

„Nu er det et Aar siden, Madmoder blev lev!“ havde Pigen sagt.

Ja vel! Han vidste det kun alt for godt. Det var just Grindringen derom, der gjorde ham saa urolig og vild. — I Fjor ved denne Tid var Mathias kommen hjem efter at have været Soldat. Som en spinkel Fjor var han draget hjemmefra; høj, bredstuldret og smuk var han vendt tilbage. Faderens Pine havde lyst af Stokhed, naar han gif gennem Landssønnen med sin smukke Søn.

Ved Siden af denne kraftige Skikkelse var han pludselig forekommen sig selv gammel og oplidt. Da var det, han havde talt om at overlade Gaarden til Sønnen. Han foreslog ham paa samme Tid at gifte sig og anbefalede ham en velhavende Bondedige, som han, Faderen, fandt passende og værdig til at indtage Stillingen som hans Svigerdatter.

Dette Forlag tvang Sønnen til at komme med den Tilstaaelse, at han elskede Naboens Datter, den stille, blage Pige. Faderens Maseri gif nu over alle Grænser. Han havde altid med Foragt set ned paa Skrædderen, og den Tanke, at han ved Sønnens Giftermaal endogjaa skulde komme i Slægt med ham, var utaalelig.

I sit Maseri havde han lukket Sønnen inde, og da Sønnen — som ved sin blide No ellers saa ofte havde dempet Mandens vilde Sind — vilde tage Sønnens og den unge Piges Parti, havde han sat denne trofaste, taalsmodige Kvinde uden for Døren.

Den stakkels Rone, der besluttede at skjule sin Forimodelse for Sønnen og Tjenestefolkene, saa vel som for Naboerne, gjorde intet Forsøg paa at tvinge ham til at lukke Døren op for hende igen, men „Ubrug!“ den kolde Foraarssnat i Havnen.

Lorenzen, der imidlertid var bleven bange og maafto ogsaa angræde, hvad han havde gjort, stod op før Dagget og gif ud for at søge efter hende. Han fandt hende derude i den næsten lammet Tilstand, og først efter mange Mamebers Ohjeleje viste

der sig et Glint af Vedring. — For saa vidt som Lorenzen med sit haarde Sind kunde være venlig frem mod nogen, saa var han det ellers mod sin Døjtter, der med sin gode Forstand og sin barnlige Fremheds altid saa vidt muligt havde forstaaet at undgaa enhver Anledning til Strid og Riv. Men da hun nu hin Aften saa energisk tog Sønnens Parti og straks saa frugtelig blev straffet derfor, da havde Lorenzen de første Tænder næsten været istoft af sit Værk; men saa var det, Angeren og hans onde Samvittighed havde joget ham ud for at søge efter sin stakkels Døjtter.

Saad den stolte, ubændige Mand led i det følgende Aar, troede han selv, at han alene vidste; men Sønstren fandte hans Natur for godt, og hun vilde ikke forlænge den stolte Mand's Smerte ved at lade Sønnen ane noget om den frugtelige Paaskenat.

Den unge Søstter klagede aldrig og bebrejdede ham aldrig hans Mærker; hun sagde kun undertiden til ham: „Jeg ved, du vil gøre godt mod Mathias, hvad du forbrød mod mig.“ — Og da han en Gang havde spurgt hende, hvorfor hun ikke havde gjort Marm sin Klædefangere Nat, da havde hun set saa underligt paa ham og sagt: „Jeg gjorde det ikke for vor Søn's Skyld; han skal altid kunne ære sin Fader, og derfor maa han intet ane om det, du forbrød mod mig. Bibelen lærer os, at vi skal sette vort Liv til for vore Venner, om det gælder, skulde jeg saa ikke kunne vove mit Selvbed, naar jeg derved kan befri min Mand mod det, der er mere bittert end Døden: sit Varns Foragt.“

Han havde da søt en dyb Anger, og aldrig havde han nogen Sinde været saa streng mod sig selv som nu. Han troede, at han strengt holdt Guds Bud, idet han paalagde sig selv Bud under forskellige Former. Og da han over for Præsten roste sig af, at han var en evangelisk Kristen, ja endogjaa nu i Paasketiden frivillig fastede, da havde denne set ham fast ind i Sjene og talt Guds Ord til ham om Fred, Forjoning og Nærkhed. Men i sin store Selvbedfølelse havde Lorezen set iffe noget af alt dette. Nu i Dag i Kirken havde Præsten talt de samme Ord i sin Prædiken. Lorezen havde da uvilkaarligt kastet et sligtigt Blik paa den lille Snylige, som id derovre med senket Hoved, iffe længt fra ham; han kunde se, hun grød.

Nøj nu maatte det have en Ende! — Endnu i Dag vilde han føre hen til den rige Bonde, hvis Datter han havde udjet til sin Svigerdatter. Den listede sig ind i Siderarsæt og saa nogle Næbblomme ind i sin sovende Søstter's Ansigt. — Af Nærkhed til sine Læber hnd, tænkte Lorenzen. Bibelen laa opslaaet paa en Stol ved Siden af den unge Seng. Uvilkaarlig faldt hans Blik paa nogle undertrygte Tænder. Det gav et Sæt i ham; — det var de samme Ord, han havde hørt i Kirken, om Fred, Forjoning og Nærkhed — Hærmene steg atter op i ham. Det havde altsaa Moderen og Sønnen talt om! „Nu er det nok“, sagde han halvhøjt; „jeg er ikke den Mand, der finder mig i nærgaende Søker i mit eget Hus!“ Han gif ud i Gaarden, raabte til Karlen, at han skulde spænde Heste for Stadsvognen, og sendte saa Pigen op for at gifte sig til Sønnen, at han om et Kvarter maatte være parat til at føre med ud.

Han stod i Forstuen og tændte sin korte Pipe. Der var Mildhed i Foraarsluften i Dag, og af og til herte man Fluglene hvide. Men Vonden med sit barfle Ansigt var alt andet end foraarstemt. Alting ærgrede ham, endogjaa Flugelangen.

Mathias gif forbi sin Fader hen til Vognen. Med et bredt Ubrab fastede Lorenzen sin Pipe fra sig i Forstuen og lagde knapt Mærke til, at Forcellenshovedet gif itu, og Søstterne steg omkring. Hurtigt steg han op i Vognen. „Se ind til din Madmoder!“ raabte han til Pigen. Saa kørte de bort.

Paa Vognen meddelte han Mathias, hvad Røreturen gjaldt i Dag. — Sønnen tav.

Imidlertid blev Modtagelsen hos den rige Bondesfamilie iffe saaledes, som Lorenzen havde tænkt sig. Og da Lorenzen, der egentlig havde et